

og saaledes som man i Frankrig allerede har haft det siden 1804 i „Code civil“.

Det foreliggende Lovforslag er nemlig som et Brudstykke af en saadan almindelig borgerlig Lovbog; det samler indenfor sit Omraade de spredte Bestemmelser, fjerner Uklarheder, bringer paa mange Omraader en Overensstemmelse til Veje i Lovgivningen, der er højst ønskelig, og tilpasser Reglerne efter Nutidens Retsopfattelse og Nutidens Krav. Det gælder med Hensyn til Myndighedsreglerne, hvor man nedsætter den almindelige Myndighedsalder fra 25 til 21 Aar. Den praktiske Udvikling herhjemme har vist, at det er rigtigt at gaa til en saadan Ændring i Lovgivningen, idet den almindelige moralske Opfattelse med Uvillie har vendt sig mod den, der nærmede sig de 25 Aar og dog vilde gøre Umyndighedsindsigelse gældende. Det, at det er europæisk Ret, og at det er gældende Ret i Sønderjylland, gør det ogsaa naturligt at gaa til en saadan Nedsættelse af Myndighedsalderen. Naar det ærede Medlem Hr. Krohn i det i Dag behandlede Lovforslag om Beværterlovgivning i Sønderjylland vilde se et Udtryk for, at det skulde være urimeligt, at vi paa den ene Side fastsætter 25 Aar som Betingelse for Adgang til Beværterborgerskab i Sønderjylland og samtidig vil indføre en almindelig Myndighedsalder af 21 Aar, er der for det første dertil at sige, at den Beværterlov, vi vil indføre i Sønderjylland, er en ren Overgangslov, og dernæst er der intet i Vejen for, selv om man har en Myndighedsalder paa 21 Aar, i enkelte specielle Forhold at sætte en højere Aldersbetingelse. Det er ikke min Mening, at man i og for sig bør have en saadan, men der er i og for sig ikke nogen Inkonsekvens i det.

Man har ligeledes her i Lovforslaget fjernet Slægtens ubetingede Værgemaalsret, den gamle Regel i Danske Lov 3—7—2 om, at Slægtninge, selv om de ikke faktisk staar de umyndige nær, har en Fortrinsret til at være fødte Værger. Det er et ubestrideligt Fremskridt. Ogsaa det, at man kodificerer Reglerne om Forældremyndigheden, er et saadant Fremskridt, selv om det er bekendt, at vi fra vor Side har ønsket, at Reglerne om Forældremyndighed over Ægtebørn blev knyttet til Loven om Ægteskab. Jeg vil ogsaa i dette Afsnit fremhæve en Regel som den i § 30 om Overførelse af Forældremyndighed. Hidtil har det, ogsaa fastslaaet ved en Højesteretsdom af 1915, været saaledes, at

man antog, at der var fri Adgang til at overføre Forældremyndigheden. Lovforslaget indfører den Regel, at der, bortset fra Forældremyndighedens Overførelse til Overværgeraadet eller til Foreninger for Børneforsorg, der virker med offentlig Anerkendelse, kræves Godkendelse af Overøvrigheden, for at man kan overføre Forældremyndigheden, en Regel, der utvivlsomt er et Fremskridt, fordi Forældremyndigheden ikke blot er en Ret for Forældrene, men ogsaa en Pligt for dem, der skal udøves i Børnenes Interesse og til Børnenes Tarv. I Kapitel 4 findes der om de umyndiges Stilling en betydningsfuld Forandring i de Regler, vi har paa dette Omraade dels i Danske Lov 5—3—10 og dels i de gamle Forordninger af 14. Maj 1754 og 24. April 1839. Og i Afsnittet om umyndiges og sindssyges Erstatningspligt og om sindssyges Adgang til at indgaa Retshandler findes der Regler, der fjerner en hel Del Uklarhed, som vi nu har paa disse Omraader. Saaledes vilde man, hvis man vilde fortsætte Lovforslagets Gennemgang i Enkeltheder, kunne pege paa en Række Fremskridt. Da jeg maa ønske Lovforslaget henvist til Udvalgsbehandling, skal jeg imidlertid ikke fordybe mig nærmere i Enkeltheder.

Jeg skal dog lige nævne, at jeg i og for sig ikke kan indse, at det er begrundet, at man i Lovforslagets § 1 indfører Betegnelsen „mindreaarige“ for alle umyndige. Forholdet har hidtil været det, at man ved mindreaarige har forstaaet Personer mellem 18 og 25 Aar, det vil sige saadanne Personer, der ganske vist faar deres Formue udbetalt i Overformynderiet og selv faar deres Gods at forestaa, men som kun kan raade over det med en Kurator, og idet vi sammenholder § 1 med § 68, vil vi finde, at denne Betydning vil i hvert Fald i en Overgangstid Udtrykket „mindreaarig“ stadig have. Det forekommer mig derfor, at det havde været rimeligt, om man i Lovforslaget havde undladt at benytte Udtrykket „mindreaarig“ i en helt ny Betydning og ganske simpelt havde kaldt de paagældende umyndige. Jeg skal ogsaa fremhæve en Bestemmelse som den i Lovforslagets § 3 om, at en mindreaarig kan umyndiggøres efter Regelen i § 2 allerede fra sit fyldte 18de Aar at regne. Det er ejendommeligt, at efter at man i § 1 har erklæret, at Personer under 21 Aar er umyndige, erklærer man i § 3, at der dog er Adgang til at umyndiggøre disse Personer mellem 18 og 21 Aar. Saaledes kunde der i og for sig i Lovforslaget være